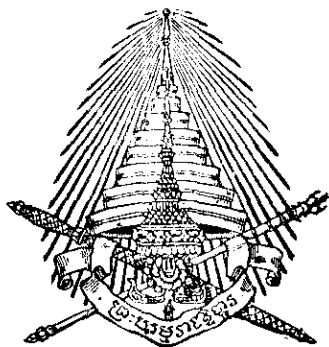

วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๔๘๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ หน้า ๘๔๔

พระราชบัญญัติ
ภาษีการค้า (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๐

ในพระรามาธิบดียสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(มประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)
อาทิตย์ทิพอาภา
เจ้าพระยาอมราวาส
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน
ตราไว้วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ บางประการ เพื่อให้เป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีการค้า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“การค้า” หมายความว่า การค้าซึ่งระบุไว้ในพิกัตตะบับที่ ๑ ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

“ผู้รับประเมิน” หมายความว่า ผู้พึงชำระเงินภาษีหรือผู้ถูกประเมินให้ชำระเงินภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

“ค่าปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งสถานที่ซึ่งใช้
กระทำการ สมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้าสถานที่ซึ่งใช้
กระทำการใดมีข้อตกลงเรียกเก็บค่าเช่าหรือเรียกเก็บ เป็น
เงินกินเปล่าหรือเงินค่าประกันวินาศภัย หรือเรียกเก็บเป็น
เงินอย่างอื่น ๆ เนื่องแต่การใช้สถานที่กระทำการค่าที่ให้ออ
เงินที่เรียกเก็บเป็นเกณฑ์ในการประเมินเงินที่สมควรให้เข้า
ได้ในปีหนึ่ง ๆ

“สถานที่ซึ่งใช้กระทำการค้า” หมายความว่า สถานที่
อันเป็นโรงเรือนหรือแพหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ซึ่งตาม
ลักษณะควรรวมกันเป็นหน่วยหนึ่งกับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่อง
กับโรงเรือนแพหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่กล่าวแล้ว ซึ่ง
ได้ใช้ประกอบการค้าเป็นปกตินั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔ อนุมาตรา (๓)
แห่งพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ และใช้
ความต่อไปนี้แทน

“(๓) บุคคลใดไม่ยื่นรายการตามมาตรา ๕ หรือมาตรา
๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ อาจต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้นอีกเป็น

เล่ม ๕๔ หน้า ๘๔๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๔๘๐

เงิน ๒๕ บาท หรือเป็นเงินสองเท่าค่าภาษีแล้วแต่อย่างใด จะมากกว่า เงินที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นเงินภาษี”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ถ้าเงินภาษีที่ถึงกำหนดต้องเสียตามมาตรา ๑๑, ๑๒, ๑๔ และมาตรา ๑๕ มิได้เสียภายในกำหนดที่ระบุไว้ให้เพิ่มภาษีขึ้นอีกร้อยละยี่สิบ จำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นเงินภาษี”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ ต่อท้ายพิกัดฉบับที่ ๑ ในพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“๑. บุคคลใดกระทำการค้าใด ๆ ดังที่ระบุไว้ในหมู่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ และ ๖ ในสถานที่อันมีค่ารายปีไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบบาท ได้ยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติภาษีก้าว พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓
มาตรา ๑๔ อนุมาตรา (๓) มาตรา ๒๕ วรรค ๑ และข้อ ๑ ต่อท้าย
พิกัด ตรีบทที่ ๑ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเด็กมีความดั่ง

“ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้
เห็นเป็นอย่างอื่น

“ ก้าว ” หมายความว่า การก้าวซึ่งระบุไว้ในพิกัดตรีบทที่ ๑
ต่อท้ายพระราชบัญญัติ

“ ผู้รับประเมิน ” หมายความว่า บุคคลผู้พึงชำระค่าภาษี

“ ปี ” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

“ ค่ารายปี ” ของอสังหาริมทรัพย์ หมายความว่า จำนวนเงิน
ซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น ๆ สมควรจะให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้าอสังหา
ริมทรัพย์ใดได้ประเมินค่ารายปีถูกต้องตามพระราชบัญญัติภาษี
โรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ แล้ว ให้ใช้ค่ารายปีนั้นเพื่อ
ประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้

“ พนักงานเก็บภาษี ” หมายความว่า พนักงานซึ่งรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดมณฑลได้ตั้งขึ้นเพื่อจัดการ ประเมินและ
เก็บภาษี

“ พนักงานเจ้าหน้าที่ ” หมายความว่า พนักงานซึ่งรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดมณฑลได้ตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบและแก้ไข
การประเมิน

“นายตรวจ” หมายความว่า พนักงานซึ่งมีอำนาจตรวจใ้
รับประเมินปฏิบัติถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติ^{๕๕} คือพนักงาน
ใด ๆ ในคณะกรรมการอำเภอ หรือตำรวจในจังหวัดพระนครและ
ธนบุรีซึ่งมียศไม่ต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตร หรือตำรวจในจังหวัดอื่น ๆ
ซึ่งมียศไม่ต่ำกว่าชั้นนายสิบ หรือเจ้าพนักงานสรรพากรซึ่งอธิบดี
กรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาลได้ตั้งขึ้นเพื่อทำการตรวจ

“กำหนด” หมายความว่า กำหนดโดยกฎกระทรวงตาม
พระราชบัญญัติ^{๕๕}”

“มาตรา ๓๕ อนุมาตรา (๕) บุคคลใดไม่ยื่นรายการตาม
มาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ^{๕๕} ท่านว่าอาจต้อง
เสียภาษีเพิ่มจนนอกเป็นเงินร้อยบาท หรือเป็นเงินต้องเท่าค่าภาษีแล้ว
แต่อย่างไรจะมากกว่า เงินที่เพิ่มนั้นเป็นเงินภาษี”

“มาตรา ๒๔ วรรค ๓ ถ้าเงินภาษีที่ต้องกำหนดต้องเสียตามมาตรา
๓๑ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๔ มิได้เสียภายในกำหนดที่ระบุไว้
ให้เพิ่มภาษีจนนอกโดยเฉลี่ยสิบ จำนวนเงินที่เพิ่มนั้นท่านว่าเสียเงินภาษี”

“๓. บุคคลใดกระทำการค้าใด ๆ ดังที่ระบุไว้ในหมู่ ๑, ๒, ๓,
๔, ๕, ๖, หรือ ๗ ในฐานะที่ผู้มีคำรายปีไม่เกินเดือนละ ๒๕ บาท ได้
ยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัติ^{๕๕}”